

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 15 | 1. AUGUST 1931 | 80. AARGANG

SANDHEDENS VIDNESBYRD.

Af Ældste Hugh Ireland, Redaktør for »Liahona«.

At bære Vidnesbyrd er meget almindeligt i de Møder der afholdes af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Men der er stor Forskel mellem de Vidnesbyrd som bæres der, og de Vidnesbyrd der bæres af mange der erklærer sig for at være Kristne.

Naar Medlemmer af andre Kirker overværer vore Møder, bliver de ofte overrasket over den Frimodighed der bliver udvist, og de tilsyneladende frejdige Paastande der gøres af vore Medlemmer. Ligesom de Hellige i fordums Tid bevidner de i al Oprigtighed at de *véd* at Jesus er Kristus, den Evige Guds Søn, og Verdens Forløser. De bekræfter at det sande og evige Evangelium, i dets fordums Renhed og Magt, er gengivet til Jorden gennem Profeten Josef Smith.

»Det kan let forklares,« siger nogle, »de bedrager sig selv og tillader at deres Kirkes Ledere bedrager dem«. Men denne Forklaring savner hvert Grundlag, for helt fra Kirkens første Oprettelse, har den stadig forkyndt: »Fæst ikke din Tro til nogen Mand. Dette er Herrens Arbejde. Søg ham i ydmyg Bøn angaaende et Vidnesbyrd om Sandheden, og du skal modtage et Vidnesbyrd fra den Helligaand om at

disse Lærdomme er Sandhed.« Dersom Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ikke var, hvad den paastaar at være, vilde dens Medlemmer ikke vove at foreslaa denne Prøve. Ingen anden Kirke gør det. I Virkeligheden bliver denne Bemærkning hyppigt gjort: »Disse Sidste Dages Helliges Missionærer taler som om de havde guddommelig Myndighed, og ikke som andre religiøse Lærere«. Denne Virkning har i Almindelighed deres Vidnesbyrd paa de ærlige og oprigtige. Herrens Aand bærer saadanne Vidnesbyrd til dem som alvorligt søger efter Sandheden, og leder dem til at undersøge Kirkens Lærdomme. Alvorligt Studium og ydmyg Bøn til Herren bringer forøget Lys og Kundskab indtil den der alvorligt undersøger, føler at han maa gaa fremad og modtage en større Fylde, saaledes som der er lovet til alle der vil annamme Evangeliet i Hjertets Oprigtighed og adlyde det.

Man kan ikke misforstaa det »Sandhedens Vidnesbyrd« som modtages af enhver ærlig Sjæl der har annammet og adlydt Kristi sande Evangelium, saaledes som det har været gengivet til Jorden i disse sidste Dage. Det er ikke blot en Følelsessag eller en Fornuftssag. Det er mere end alle disse tilsammen. Det er en bevidst Forstaaelse af at man er bragt i Kontakt med den evige Sandheds Kilde, og har modtaget et guddommeligt Vidnesbyrd, en Aabenbaring fra Gud til ens individuelle Sjæl, der bekræfter Sandheden af Evangeliet saaledes som det er forkyndt af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og bringer en Rigdom af Lys og Tilfredstillelse som aldrig før har været erfaret.

Guds Søn lovede sine Efterfølgere et saadant Vidnesbyrd, da han sagde: »Min Lære er ikke min, men hans som sendte mig. Dersom nogen vil gøre hans Vilje, skal han erkende om Læren er fra Gud, eller jeg taler af mig selv.« (Joh. 7:16—17.) Herrens bemyndigede Tjenere i disse Dage giver det samme Løfte. Men man vil bemærke at Opfyldelsen af dette Løfte er betinget af Lydighed mod Faderens Vilje — af at man holder hans Bud. Betingelserne er de samme nu som i fordums Dage. De blev klart fremsat af Apostlen Peter paa Pinsefestens Dag. Hans inspirerede Ord til de forsamlede Jøder kan gives en almindelig Anvendelse paa alle til hvem Evangeliets Kald kommer — til os i disse Dage saa vel som til dem. Disse Ord blev udtalt til dem som allerede havde udtrykket deres Tro paa hans Vidnesbyrd: »Omvender eder og hver af eder lader sig døbe paa

Missionspræsidenter og Missionærer til Stede ved Indvielsen af Københavns Mødehus, 14. Juni 1931.

Jesu Kristi Navn til eders Synders Forladelse, og I skal faa den Helligaands Gave. Thi for eder er Forjættelsen og for eders Børn, og for alle dem som er langt borte, saa mange som Herren, vor Gud, vil tilkalde.» (Ap. G. 2:38—39.)

Disse Ord viser den guddommelig anviste Vej ad hvilken alle kan indkomme i Kirken og i Guds Rige og modtage et Vidnesbyrd om Sandheden, og der er ingen anden Maade hvorpaa disse vidunderlige Velsignelser kan opnaaes.

DEN NORSKE MISJON.

GRENSKONFERENSE I BERGEN.

Grenskonferensen i Bergen begynte lørdag aften den 30 mai, 1931, kl. 8. Distriktspræsident Herman J. Hogensen Jun. og følgende eldster var tilstede: Leslie A. Johnson, Willard D. Hansen og Edward Strømness fra Trondheim. Forstander Johan Sætrum ledet møtet. De forskjellige organisasjoner gav rapporter over arbeidet. Generalautoritetene blev opholdt. Vidnesbyrd blev båret af presidentene av de forskjellige organisasjoner.

Søndag morgen kl. 10:15 blev der avholdt søndagsskole. Barna utførte et program, som var meget inspirerende for alle, som var tilstede. Møtet søndag aften begynte kl. 7. Forstander Johan Sætrum ledet møtet. Til innledning var der musikk av Solveig Berentzen og Anton Andersen. Eldste Edward Strømness talte over et evangelisk emne. Johan Sætrum talte over emnet: »Er beretningen om Jesus Kristus en myte?« Koret ydet aldeles ypperlig sang under konferensen. Møtene var godt besøkte og en vidunderlig ånd var tilstede.

Lørdag eftermiddag blev der utført en dåpshandling, ved hvilken anledning en voksen og to barn blev døpte.

Ivar Fløisand,
Grenssekretær.

GRENSKONFERENSE I STAVANGER.

Grenskonferensen i Stavanger begynte torsdag aften den 4. juni, 1931, kl. 8. Forstander Martin Halvorsen ledet møtet. Tilstede var: Misjonspresident Hyrum D. Jensen, distriktspresident Herman J. Hogensen Jun., eldste Allan

H. Wagley og eldste Marvin M. Benson. Talerne var: Eldste Allan H. Wagley, distriktspresident Herman J. Hogensen Jun. og misjonspresident Hyrum D. Jensen. Ved det møte, der blev avholdt lørdag aften, blev der holdt taler av eldste Marvin M. Benson og misjonspresident Hyrum D. Jensen.

Søndagsskolen blev avholdt søndag morgen kl. 10. Barna utførte et storartet program. Misjonspresidenten talte opmuntrende til barna. Møtet søndag aften begynte kl. 7. Forstander Martin Halvorsen gav rapport over grenen. Kirkens autoriteter blev opholdt. Distriktspresident Herman J. Hogensen Jun. talte om den Helligaand. Misjonspresident Hyrum D. Jensen talte om ektheten av Mormons Bok. Koret sang mange ypperlige numre. En vidunderlig ånd var tilstede.

I forbindelse med konferensen blev der avholdt en dåpshandling, ved hvilken anledning der blev døpt 5 personer.

Julie Nygard,
Grenssekretær.

PRÆSTEDØMMET

KREDSLÆRERNES LEKTIE FOR AUGUST

Takt-Grundlaget for Harmoni.

Vi Mennesker danner en stor Familie, med Gud som fælles Fader. Det er forudset i den store guddommelige Plan, at Mennesket skal benytte dette Liv til at udvikle sit Liv, og paa alle Maader forberede sig til den store Herlighed som en alvis og kærlig Fader har tiltænkt det. At denne Tilstand ikke kan opnaaes uden at man opfylder visse Betingelser, er ligesaa sikkert og uomstødeligt som at Natten følger Dagen. Da det enkelte Menneskes Lykke beror paa hele Menneskehedens Velfærd, kan man deraf slutte, at Menneskenes hele Fremgang beror paa et godt, fordrageligt og harmonisk Samfundsliv. Det sikreste Grundlag for denne Tilstand er »Takt«, hin fine menneskelige Følelse, født af den guddommelige Aands Inspiration. Det er den fine Følelse af Forstaaelse, Medfølelse og Højmodighed, der er som Balsam for en saaret, lidende Sjæl. Det er den straalende Glans som udgaar fra den gyldne

Regel: »Alt hvad I vil at Menneskene skal gøre mod eder, det skal og I gøre mod dem«.

Kristus, vor Forløser, er vort lysende Forbillede. Denne Taktfølelse udspringer kun fra et godt, stærkt Hjerte. Har noget Hjerte slaaet i større Kærlighed for Menneskeheden end Frelserens? Mon noget Hjerte har vist større Forstaaelse for den fattiges Nød, for den ulykkeliges Sorger og Byrder, end Guds Søns Hjerte?

Det store Bud om Næstekærligheden tvinger os til at være taktfulde. Kan jeg sige, at jeg elsker min Broder og paa den samme Tid saare og bedrøve ham? Kan jeg sige, at jeg elsker min Søster, og paa samme Tid paa en ukærlig Maade bebrejde hende for hendes Fejl? Kan jeg med rolig Samvittighed sige, at vor Fader i Himmelen ikke gør Forskel paa Personer og paa den samme Tid gøre nedsættende Bemærkninger om den fattige Klædedragt som min Næste er klædt i? Kan jeg sige, at vort Mødelokale er indviet til Herrens Tjeneste, naar jeg ikke ved min Opførsel viser min Respekt for dette Hus?

Kan vi med rolig Samvittighed sige, at vi er paa Jorden for at samle Skatte i Himmelen, og samtidig paa en taktløs Maade stille min Rigdom til Skue og prale med den? Taktløshedens Omraade er saa stort, at det ikke vil falde vanskeligt at finde talrige Eksempler fra det daglige Liv.

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENING

Valgsproget 1931.

Lad os hjælpe og støtte vore Ledere. De arbejder for os. Lad os arbejde med dem.

KREDSLÆRERINDERNES LEKTIE FOR AUGUST

Vort Valgsprog.

Der er mange Maader hvorpaa man kan prøve vor Tro som et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. En af de bedste Maalestokke man kan anvende, er den Maade hvorpaa vi støtter vore Foresatte i Kirken. Denne Kirke er en demokratisk Kirke, det vil sige, at den

skal virke efter Princippet om Samarbejde, og de Ledend skal arbejde med Medlemmernes Støtte og Hjælp. Evn til at samarbejde med andre, kræves af alle Medlemmer af denne Kirke. Dermed følger, at vi maa rette os efter himanden, og tage Hensyn til andres Ønsker og Meninger. Den der siger: »Det skal gaa som jeg vil, ellers vil jeg ikke være med længer«, beviser dermed, at han eller hun ikke har den rigtige Aand. Og den som stadigt kritiserer hvad de Ledende gør, og altid lader det skinne igennem, at: »Dersom jeg var Præsident, skulde alt blive saa meget anderledes«, aabenbarer dermed sin egen Ufuldkommenhed.

Naturligvis gør vore Foresatte Fejl, ellers var de ikke Mennesker. Var de fuldkomne, saa vilde Gud tage os bort, og give os andre Foresatte med Fejl, thi vi maa lære at blive ligesaa taalmodige og kærlige mod vore Medmennesker, som Gud er mod os. Den der er tilbøjelig til at kritisere sine Foresatte paa en ukærlig Maade, bør spørge sig selv: »Hvorledes vilde det gaa med mig, dersom Gud var ligesaa ubarmhjertig og streng mod mig, som jeg er mod mine Medmennesker?« Naar mine Foresatte, trods alle deres Fejl, har fundet Naade for Faderens Øjne, saa skulde de ogsaa være gode nok for mig. Jeg vil af al Kraft understøtte dem i deres Arbejde, thi derved støtter jeg Guds eget Værk. Det er ham som har kaldet dem til deres Stillinger. Dette er den eneste sikre Maade som ikke fører ud i Vildfarelse.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS OG KORLEKTIE FOR AUGUST MAANED.

Nadververs:

Igen vi staar ved Herrens Bord
Med Jesus vor Forløser stor,
I Tro paa hans Forsoningsdød,
Som ene frelser os fra Nød.

Korlektie:

I Kor. 15. Kap. 19.—22. Vers:

»Have vi alene i dette Liv sat vort Haab til Kristus, da er vi de ynkværdigste af alle Mennesker.

Men nu er Kristus oprejst fra de døde, som er Førstegrøde af de hensovede.

Thi efterdi Død kom ved et Menneske, er ogsaa dødes Opstandelse kommen ved et Menneske.

Thi ligesom alle dø i Adam, saaledes skal ogsaa alle levendegøres i Kristus.«

EMNER FOR 2½ MINUTTERS TALER.

2. August: Hvad kan vi lære af Abrahams og Isaks Liv?
9. August: Det første af alle Bud. (Mark. 12: 29—30.)
16. August: Det andet Bud. (Mark. 12: 31.)
23. August: Hvorfor tror jeg, at Herren beskytter sine Børn? Nævn Eksempler.
31. August: Den ideelle Søndag.

FARE FORBUNDET MED BRUG AF ALKOHOLHOLDIGE DRIKKE*).

»Hvad intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt for dem som elsker ham«. (1. Kor. 2 : 9).

»Den som har mine Befalinger og holder dem, han er den som elsker mig; men den som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og aabenbare mig for ham«. (Joh. 14 : 21.)

»At saafremt nogen drikker Vin eller stærk Drik blandt eder, se, det er ikke godt, heller ikke behageligt for eders Faders Aasyn — — —.«

»Og atter, stærke Drikke er ikke for Maven, men til at vaske eders Legemer med.

»Alle de Hellige der ihukommer at holde og gøre efter disse Ord og vandre i Lydighed efter Befalingerne, skal modtage Lægedom for deres Navle og Marv for deres Ben.

Og skal finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja skjulte Ejendele; de skal løbe og ikke blive trætte, og gaa og ikke blive matte.

Og jeg, Herren, giver dem den Forjættelse, at Dødens Engel skal gaa dem forbi, ligesom Israels Børn, og ikke ihjelslaa dem. Amen.« (Pagtens Bog, 89 Kap.)

Naar man tager i Betragtning de Forbandelser som denne

*) Fælleslektie for alle Søndagsskolens Klasser, Søndag den 2. August.

Lov vil beskytte os for, kan man tydeligt se den Kærlighed som førte til, at denne Lov blev givet.

Videnskabsmænd som har studeret hvorledes Alkohol virker paa det menneskelige Legeme, fordømmer den, fordi:

Den er et narkotisk Middel som svækker Legemets og Sjælens Funktioner.

Den har meget skadelig Indflydelse paa Nyrerne.

Den er meget skadelig for de ømfindtlige Nervevæv.

Den er en Fjende af alt Hjernearbejde.

Den nedsætter Evnen til at gøre Muskelarbejde.

Den foraarsager Ulykker; gør det vanskeligt at stille Diagnose i Sygdomstilfælde; øger Faren for Forgiftning, dersom man har et Saar, samt forsinker dets Helbredelse; øger Dødsprocenten i Ulykkestilfælde.

Den »leder den civiliserede Menneskehed til Degeneration.«

Da den svækker Mennesket fysisk og mentalt, formindsker den den menneskelige Virkekraft og dermed Evnen til at tjene Penge. Den er en af de største Aarsager til Fattigdom.

Den gør Menneskene sløve og ligegyldige, og derved uskikkede til ansvarsfulde Stillinger. Af denne Grund hører den heller ikke hjemme i en Tid som vor, da Landevejene vrimler af Automobiler.

Under Krigen udtalte Lloyd George: »England er stillet overfor tre Fjender, Tyskland, Østerrig og Rusdrikken, og saa vidt som jeg kan se, er Rusdrikken den værste af disse Dødsfjender.«

Siden den amerikanske Forbudslov blev indført, har den bragt mange Velsignelser til dette Land. De største Fordele er de sociale og moralske. Det enkelte Individs Helbred er forbedret. Antallet af de Personer, der blev udeksamineret fra højere Skoler, har øget i betydelig Grad. Indskuddene i Sparebankerne har øget. En langt større Del af Folket er blevet økonomisk velstillet, og faar Anledning til at faa Del i Livets Goder.

For 100 Aar siden erklærede Herren gennem Profeten Joseph Smith, at man skulde sky denne Menneskehedens forfærdelige Fjende. Utallige videnskabelige Eksperimenter og Studier har tjent til at bevise Sandheden af den guddommelige Erklæring, at stærke Drikke ikke er godt for Mennesket.

Disse Kendsgerninger kan kun føre os til een Slutning: At alkoholholdige Drikke bliver fjernet fuldstændigt.

Er han en Ven eller Fjende, som handler med saadanne Ting der nedbryder Sjæl og Legeme, øger Sygdom, skader Nerver, nedbryder den fysiske og mentale Virkekraft, øger Fattigdom og virker fordærvende og nedbrydende paa hele Samfundet?

Er det en god Værtinde som giver sin Gæst saadanne Ting, som faar ham til at gøre sig selv til Nar for at det skal more andre?

Er han ædel eller nedrig, den Mand der forgifter sine Medmennesker, selv om det er med deres Vidende, idet han frastjæler dem deres Sundhed, Virkekraft, Rigdom og korrekte Opførsel?

Er det en sand eller falsk Ven som serverer Alkohol?

REKREATION.*

Verden stræber efter Lykke. Folk gaar til alle Yderligheder for at finde den. Nogle venter at finde den ved at ophobe Rigdom. Andre tror, at den kommer ved at leve i Overdaadighed. Andre søger den gennem Umoral, Drukkenskab og Synd. Altfor ofte fører denne Søgen efter Lykken blot til Skuffelse og Fordærvelse. Disse Mennesker vil finde, ofte for sent, at de havde behøvet god Hjælp og Vejledning; men ingen saadan blev tilbudt dem.

De Mennesker, der kommer paa forkerte Veje, er, som en Regel, ikke onde af Naturen. De føres ud i Vildfarelsen uden egentlig at forstaa, hvor de gaar. Deres Ønske om at finde Lykken leder dem derhen. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige anerkender denne naturlige Længsel og stræber efter at opfylde denne ved at søge at fylde dens Medlemmers ledige Timer med alt, hvad der er godt, opbyggende og interessant.

Det er en Kendsgerning, at der tidligere har været en meget stærk Modstand mod den Tanke, at Religion og Leg har noget med hinanden at gøre. At le hjertelig og være munter og glad har været betragtet som en Synd. Mange mente, at Dansen var af Djævelen. Andre har betragtet

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser, 9. August.

Teatre paa den samme Maade. Det er i det hele taget en meget almindelig Opfattelse, at man for at regnes for at være religiøs, skal afskære sig fra alle jordiske Fornøjelser.

Det var paa en Tid, da en saadan Opfattelse var næsten eneraadende, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fremkom med denne Paastand, at »Menneskene er til, for at de kan nyde Glæde«. Fra den Tid og indtil nu er der ogsaa blevet føjet en ny Mening til Frelserens Ord, naar han siger: »Jeg er kommen, for at de skulle have Liv og have Overflod« (Joh. 10: 10). De første Ledere af Kirken erklærede, at dersom man var glad, munter og frimodig, havde man et rigt Liv, eller, med andre Ord, Overflod. De fremholdt den betydningsfulde Sandhed, at Religion er mere end et Søndagsritual eller en Ceremoni for en bestemt Anledning — det er en praktisk Institution, som berører alle Livets Omraader. Derfor søger Kirken at hjælpe dens Medlemmer paa alle Omraader af den menneskelige Virksomhed.

Den mest betydningsfulde Tid paa Dagen er en Persons Fritid. Hvad han gør, efter at han er færdig med sit daglige Arbejde, er af den aller største Betydning. De fleste Mennesker har ikke stor Anledning til at vokse, gaa fremad, synde eller danne daarlige Vaner paa den Tid af Dagen, da de er beskæftiget med deres daglige Arbejde. De gør deres Arbejde mere eller mindre mekanisk. De udfører deres Pligter i Dag, ligesom de udførte dem i Gaar og venter at udføre dem paa samme Maade i Morgen. Men det er, naar det daglige Arbejde er forbi og der kommer nogle Timer, der kan anvendes som vi selv ønsker, at vi skaber vore egne Skæbner. Dag efter Dag gælder det, at denne Tid anvendes paa den bedste Maade. Og derfor har Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige paataget sig det Ansvar at vejlede dens Medlemmer ogsaa paa dette Omraade.

Da Pionererne vandrede over Sletterne, plejede de at samles om Lejrilden, naar Aftenen kom, for at glæde og opmuntre hinanden med at synge, danse og udføre forskellige Lege. Da de ankom til Saltsødalen, fortsatte de i samme Spor. Det samme Aar, de begyndte Opførelsen af Salt Lake Tempel (1853), indviede de »Social Hall«, et Sted, hvor de Hellige kunde glemme deres Bekymringer og være glade. Dette Sted viste sig at blive saa populært, at man fandt det raadeligt at faa flere saadanne Steder.

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.

Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

AFPASNINGSEVNE.

Af Ældste John A. Widtsoe, af de Tolvs Raad.

Folk, som gaar paa Gaden, holder til højre. Derved kan Trafikken kontrolleres, selv om den er temmelig stor. Ved fælles Overenskomst, for det fælles Velfærd, føjer alle gode Borgere sig efter denne Regel.

Cykler holder sig til den højre eller venstre Side af Vejen, i Henhold til Landets Bestemmelser, og derved forebygges Ulykker, og Hurtigheden paaskyndes.

Talrige lignende Bestemmelser, som er oprettet for Samfundets Sikkerhed og Velbefindende, anerkendes og adlydes for det fælles Bedste.

At gaa eller køre paa den forkerte Side af Vejen, kan maaske ikke siges at være Synd; men de, som gør det, kommer i Vejen for andre, sætter deres egne og andres Liv i Fare, og da de ikke er i Harmoni med den Gruppe, de tilhører, bliver de en Plage for deres Omgivelser. De, som er sig selv en Lov, skulde leve for sig selv langt borte fra alle andre. En Person, som er ulydig mod de smaa Love i Samfundet, vil ikke vedblive at være et godt Medlem af Samfundet. Afpasningsevne til de Skikke, som er oprettet for Menneskehedens Bedste, er ligesaa nødvendig, saalænge Menneskene skal leve sammen, som Lydighed til Landets Love.

Denne Lærdom kan anvendes med Hensyn til Livet i Kirken. Evangeliet bestaar af evige Love og Ordinancer. Disse maa anerkendes og adlydes, ellers opnaaes ikke Frelse. Anvendelsen af disse Principper kræver mange Bestemmelser og Regler, der er lavede af Mennesker, og det er helt nødvendigt, at man retter sig efter disse for at opnaa et lykkeligt Liv i Kirken og for fuldt ud at være i Stand til at nyde Evangeliets Velsignelser.

Der er ingen guddommelig Bestemmelse for Tiden for et Mødes Begyndelse; men dersom en bestemt Tid er sat, vil den, som kommer for sent, og saaledes ikke retter sig efter de givne Bestemmelser, forstyrre Mødet for andre, og ikke selv faa det fulde Udbytte af Mødet.

Herrens Aabenbaring bestemmer maaske ikke naar Tienden skal betales, men dersom Kirkens Medlemmer bliver bedt om at betale deres Tiende, naar de modtager deres Løn, saa vil den, der undlader at gøre dette, og saaledes ikke er i Harmoni med de givne Regler, ikke alene selv lide derfor, men ogsaa være en Hindring for Tiendelovens regulære Virkemaade i Kirken.

Enhver der bliver Medlem af Kirken, maa søge at indrette sig efter dens Regler og Love. Da kommer han i Besiddelse af Kirkens Aand. Han hjælper da Sagen fremad, og bliver en Hjælp i Stedet for en Hindring for Retfærdighedens Fremme.

Afpasningsevne til Kirkens timelige Bestemmelser opmuntrer Lydighed til de evige Love, hvorpaa Kirken er bygget. Manglende Evne til Afpasning foraarsager aandelig Fordærvelse og Ulykke.

Afpasningsevne giver Udtryk for en fuld Hengivelse i Evangeliets Sag.

(Fortsat fra Side 351).

Inden lang Tid var Salt Lake Teater bygget. Dramatiske Klubber, Operaer og Orkestre blev oprettet, og disse Pionerer, som var isoleret fra den øvrige Verden, fandt gennem Rekreation et rigere Liv, et Liv »i Overflod«. Dette gjorde, at de ikke fik Tid til eller næret noget Ønske om at deltage i al den Drik og Udsvævelse, som var saa almindelig blandt Pionerer i Vesten. Kirken gjorde mere end blot at skaffe tilveje Steder for Fornøjelse og Rekreation. Gud saa i sin Visdom Nødvendigheden af at skaffe sunde Rekreationsprogrammer tilveje. Derfor inspirerede han sine Ledere til at oprette Organisationer til at varetage disse Ting. Og saaledes opstod fra den mest ringe Begyndelse Ungdomsforeningerne og »Primary«-Organisationen.

Kirken har ingen egoistiske Motiver. Den ledes af Mænd og Kvinder, som ikke har noget andet Ønske end at tjene og gøre godt. Skont Folk i tidligere Dage har stemplet de

Sidste Dages Helliges Lære som umoralsk og som Helligbrøde, begynder de nu at se, at en Kirke, for at være værdig til sit Navn, maa berøre alle Menneskelivets Omraader, dersom den skal være af varig Betydning. Og eftersom de faar mere Erfaring, faar de den Overbevisning, at disse ringe Pionerer, under deres inspirerede Lederskab, havde Ret i deres Opfattelse af Rekreation, selv om Verden troede, at de tog fejl. Den blotte Kendsgerning, at en saadan stor Afvigelse fra, hvad der almindelig blev anerkendt af religiøse Samfund i fordums Tid, er i sig selv et nyt stærkt Bevis paa, at Gud, ikke Mennesker, leder og styrer denne Kirkes Skæbne.

Er det da noget Under, at en saa fremtrædende Mand som Dr. Thomas Nixon Carver, Professor ved Harward Universitet, siger om Mormonerne: »Jeg har aldrig fundet mere sunde og rene personlige Vaner end blandt Mormonerne. Jeg har aldrig været sammen med Folk, som har vist færre Tegn til Udsvævelse. Jeg har aldrig studeret Folkegrupper, som har vist sig at være sundere og bedre ernæret. Jeg har aldrig kendt Folk, som har gjort større Opofrelser for at blive i Stand til at give deres Børn Uddannelse. Dette giver en Nøgle til Mormonernes Fremgang som Kolonisatorer og Nations-Grundlæggere.«

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

9. August.

JOSEFS PERIODE.

Moderne Litteratur har mange Beretninger om Drenge, som forlader deres Hjem paa Landet for at rejse til Byen og der søge Berømmelse og Rigdom, og som har opnaaet dette Maal. Mange af Verdens største Mænd har steget fra de aller laveste Forhold til de højeste.

En saadan Beretning er Beretningen om Josef, der begynder i det 37 Kapitel af Første Mosebog og som fortsætter hele denne Bog ud, og endog i de første Kapitler af Anden Mosebog. Dette er en af de Historier, som giver Bibelen dens Plads blandt Verdens største Bøger.

Josef var en af største Personligheder i Israels Historie, fordi det var gennem hans Indflydelse, at hans Folk tilbragte 400 Aar i Ægypten under saadanne Forhold, som

har haft den mest grundlæggende Betydning for dets senere Historie.

Han var den næstyngste Søn i en stor Familie af Drenge. Hans Fader, Jakob, Isaks Søn og Abrahams Sønneson, havde fire Hustruer, og Josefs Moder var hans Yndlingshustru. Af denne Grund blev Josef sin Faders Yndlingssøn, og han viste sin Søn saa mange Begunstigelser, at hans Brødre blev misundelige. Denne Misundelse voksede, da Josef i sin Uskyldighed og Oprigtighed fortalte sine Brodre om sine Drømme. I disse Drømme blev Josefs Overherredømme over hans Brodre forudsagt.

Deres Misundelse drev dem saa vidt, at de tilsidst solgte ham som Slave til nogle Købmænd, der skulde til Ægypten. Disse solgte ham igen til en Høvedsmand i Faraos Hær, ved Navn Potifar.

Denne unge Israelit tjente sin Herre med saadan Hengivenhed og Trofasthed, at Potifar viste ham meget stor Tillid. Josef var en smuk, ung Mand, og Potifars Hustru fattede Interesse for ham, og sogte at friste ham til at begaa Synd mod sin Herre og mod sin Gud. Josef modstod standhaftig, og Kvindens Folelser blev forandret i den Grad, at hun begyndte at hade ham. Hun anklagede ham for at have begaaet det, som han saa modigt havde afslaaet at gore. Han blev kastet i Fængsel, og der forblev han i mange Maaneder. Iblandt hans Medfanger var Kongens Bager og Mundskænk. Begge disse havde Drømme som Josef udlagde rigtig. Fortolkningen af Bagerens Drøm forudsagde hans Henrettelse, og Fortolkningen af Mundskænkens, at han skulde komme ud af Fængslet og blive genindsat i sin Stilling hos Farao.

Farao dromte to Drømme, som plagede ham meget. Hans Vismænd kunde ikke udtyde dem for ham. Hans Mundskænk fortalte ham om Israeliten Josef, og hans Dygtighed som Udlægger af Drømme. Josef blev hentet, og viste saadan Dygtighed i Udlæggelsen af Drømmene, at han gjorde et saa dybt Indtryk paa Farao, at han indsatte Josef i en Stilling, som i Magt stod nærmest til hans egen. Josef fik det Arbejde at berede Landet for de syv Hungersnødens Aar, som Drømmene forudsagde.

Josef udførte sin Opgave med en saadan Dygtighed, at han øgede Kongens Rigdom, og frelste Folket fra Hungersnødens Kvaler. Hungersnøden kom til Kanaans Land, og

Josefs Slægtninge led meget under den. Da Jakob fik at vide, at der kunde skaffes Korn i Ægypten, sendte han sine Sønner ned for at købe et Forraad. Mange interessante Situationer opstod, da Brødrene blev ført frem for Josef, hvem de ikke genkendte, men som genkendte dem. Tilsidst fortalte han dem hvem han var. Det maa have været et underligt Øjeblik, da Brødrene forstod, at dette var den bogstavelige Opfyldelse af de Drømme som Josef havde drømt.

Paa Josefs Opfordring vendte Brødrene tilbage til Kanaan med en Indbydelse til Faderen om at flytte til Ægypten med hele sin Familie, for at de kunde leve under mere gunstige Forhold. Jakob modtog Indbydelsen, og flyttede til Ægypten med hele sin Familie, som da bestod af 70 Sjæle. I Ægypten fik de Landet Gosen, hvor de kunde bo.

I Løbet af ca. 430 Aar voksede denne lille Flok til en stor Skare paa 600,000 kampdygtige Mænd, foruden Kvinder og Børn, da Moses førte dem ud af Ægypten.

Israeliternes Ophold i Ægypten udsatte dem for Slaveriets og Afgudsdyrkelsens Forbandelse. Og det viste sig i deres senere Historie under Moses, at det blev meget vanskeligt at udrydde de afguderiske Vaner, de der havde tilegnet sig. For at hjælpe dem i denne Henseende, oprejste Jehova Profeter og Lærere for dem, og disse Profeters Inspiration og Lærdomme har været til Velsignelse for alle Folk, og er for os endog i vore Dage.

Spørgsmaal.

1. Hvorledes kunde Josef være i Stand til at udtyde Drømme?
2. I hvilken Henseende viste han sin Dygtighed?
3. Hvorfor bliver Josef betragtet som en af de største Personligheder i Israels Historie?
5. Hvad var Navnene paa hans to Sønner? Hvilken Stilling opnaaede de i Israels Historie?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

9. August.

HVORLEDES MARTHA OG MARIA TAKKEDE JESUS.

Tekst: Luk. 10: 38—42; Joh. 12: 1—8; Mark. 14: 3—9; Math. 26: 6—13.

Der er mange Maader hvorpaa man kan vise sin Kærlighed og Respekt for en anden Person, endogsaa Dyr har

deres Maade at vise deres Kærlighed paa. Naar vor Missekat kommer hen til os og gnider sin bløde Ryg mod os, hvad prøver den da paa at sige? Naar Fido, vor Hund, logrer med Halen og hopper op ad os, hvad betyder det da? Hvordan viser Mennesker deres Kærlighed og Respekt?

Engang var der to meget søde Damer som elskede Jesus, og de prøvede ogsaa paa at vise ham, at de elskede ham. Han havde været meget god imod dem, og han havde lært dem smukke Lektier, som gav dem Lykke og Glæde, han havde oprejst deres Broder Lazarus fra Døden. Kan du tænke dig Navnene paa de to Damer? Martha og Maria levede i en lille By som hed Bethania, og som ikke laa ret langt fra Jerusalem. De havde et dejligt Hjem, og Jesus var altid velkommen der. Bibelen siger at Jesus elskede disse gode Mennesker, og deres Hjem var saa rent og stille at Jesus kom der for at hvile.

Engang da Jesus var kommet til Jerusalem for at overvære en Fest, gik han til Bethania for at besøge de to Damer, som blev meget lykkelige for at se ham. Efter at de havde talt sammen i nogle faa Minutter, gik Martha ud for at berede et Maaltid dem, medens Maria blev siddende ved Jesu Fødder og lyttede til hans Ord. Hun elskede at sidde saadan og høre paa ham, for han havde altid saa mange interessante Ting at lære hende, og Jesus var ogsaa glad for at tale til hende, for han var den største Lærer Jorden nogensinde har haft. Martha vilde lave en god Middag til Jesus og det kostede hende en hel Del Arbejde, og hun var bedrøvet over at hun ikke kunde sidde og lytte til hans Ord ligesom sin Søster. Og jo mere hun tænkte paa det, jo mere ønskede hun at Maria vilde hjælpe hende saa at hun kunde blive hurtigere færdig, og derfor gik hun ind til Martha og Jesus og sagde: »Jeg behøver Hjælp, Jesus, vær saa venlig at sige til min Søster at hun skal hjælpe mig«. Jesus var glad for det Arbejde Martha gjorde for ham, ved at lave Mad, men han var ogsaa glad for den Respekt Maria viste ham ved at lytte til hans Ord, og han ønskede ikke at saare nogen af Søstrene, fordi han elskede dem begge, og han vilde hellere have haft begge Søstrene til at lytte, hvis de havde kunnet. Derfor sagde han: »Martha, det er saa venligt af dig at arbejde for mig paa den Maade. Men jeg er saa glad for at have Maria lyttende til Guds Ord. Guds Ord er mere nødvendigt end alt

andet. Maria har valgt den bedste Del og den skal ikke tages fra hende.«

En anden Gang da Jesus var Gæst i Bethania, viste Maria sin Kærlighed til ham en Gang til, det var paa en helt anden Maade, men Jesus var glad for det, som vi vil se. Medens Gæsterne sad ved Bordet og spiste, kom Maria ind i Stuen med en Flaske parfumeret Olie i Haanden. Da hun kom hen bag Jesus, tog hun Proppen af Flasken og hældte noget af den sodt duftende Olie paa hans Hoved, hun gik derefter om til hans Fødder og hældte Resten af Olien paa dem, og derefter tørrede hun hans Fødder med sit Haar. Da de andre Gæster lugtede denne dejlige Parfume, sagde de: »Det er meget taabeligt gjort af hende. Den Flaske Olie har kostet mere end 100 Kr. Det havde været bedre om hun havde solgt den og givet Pengene til de fattige.« Men Jesus sagde: »Lad hende gøre det, mine Venner. Hun har gjort godt mod mig, hun har vist sin Kærlighed. I vil altid have de fattige, men I vil ikke altid have mig. I de Dage der kommer, naar Menneskene vil tale om mig, vil de ogsaa fortælle denne Historie om hvorledes Maria takkede mig.«

16. August.

JESUS OG DE TI SPEDALSKE.

Tekst. Luk. 17: 11—19.

Naar Moder gaar til Byen, siger vi tit: »Aah, Moder tag noget med hjem til mig.« Oftest er det vi beder om, noget som er nodvendigt, sommetider bare noget som vi kunde lide at have. Lad os nævne tre Ting vi kunde lide lige nu. Lad os derefter tænke paa noget som vi behøver hver Dag. Vi behover frisk Luft at indaande, Mad at spise, Vand at drikke, Hus at bo i, Klæder at bære, Øjne at se med, stærke Legemer at arbejde med o. s. v. Lad os antage at vi ikke havde nogen Mad at spise og heller ikke Vand at drikke, hvad vilde da ske? Lad os antage at vi var alene og vore Øjne blev blindede saa at vi ikke kunde se, hvad vilde da ske? De Ting vi behøver, er meget mere nødvendige end de Ting, vi godt kan lide at have.

Engang levede der ti Mænd, som var i stor Nød, de led alle af en forfærdelig Sygdom, som fik deres Legemer til at se forfærdelige ud. Den lavede deres Ansigter stygge, og deres Hænder fulde af Saar. Folk turde ikke gaa nær til dem,

for de var bange for at faa denne forfærdelige Sygdom. Saa maatte disse stakkels syge Mennesker gaa hen til et øde Sted, hvor de ikke kunde komme i Nærheden af andre. De havde ikke noget smukt Hus at bo i, og de havde ikke nogen Moder eller Søster til at lave Mad for dem, de var meget bedrøvede og ensomme. Naar nogen kom forbi deres Hus, maatte de raabe til dem: »Vi er syge. Kom ikke i Nærheden«. Prøv paa at tænke dig hvad de følte. En Dag, da Jesus kom igennem deres By, saa de ham komme, de vidste, hvem han var, og sagde til hinanden: »Vilde det ikke være dejligt, om Jesus kunde helbrede os?« Kom lad os spørge ham. »Saa løb de ud for at møde ham, men de ønskede ikke at smitte ham, og derfor stod de et lille Stykke borte og sagde: »Herre, hav Medlidenhed med os.« Dette betød: »Jesus, velsign os, saa at vi kan blive raske.« Jesus saa hen paa dem, han saa deres syge Legemer og deres hærgede Ansigter og han raabte til dem: Gaa og fremstil jer for Præsterne.« I de Dage naar en eller anden led af en Sygdom, og han følte, at han var ved at blive bedre, gjorde han ikke, som vi gør i vore Dage. Naar du er eller har været syg, hvem fortæller dig da, naar du er rask igen? Hvem fortæller dig, naar du kan faa Lov til at gaa i Skole igen? Det var ikke Doktoren, som fortalte disse Mennesker, naar de var raske; det var Præsterne i deres Kirke. Selv om de følte sig raske, kunde de ikke nærme sig andre Mennesker, før Præsterne havde sagt: »Ja, du er rask.«

Da Jesus nu sagde: »Gaa og fremstil jer for Præsterne,« vidste de, at det betød, at han vilde hjælpe dem, og tænk dig hvor lykkelige de blev. De vendte sig om og løb, og paa Vejen hen til Præsterne kunde de føle, at de var raske. Ni af dem løb og løb indtil de naaede Præsternes Hjem, men een af dem vendte om, da han følte, at han var rask, han løb til Jesus og raabte med høj Røst: »Priset være Gud og takket være du, Jesus, for hvad du har gjort for mig.« Saa knælede han ned og takkede Jesus. Han berørte Jorden ved Jesu Fødder med sit Hoved, og sagde igen og igen: »Jeg takker dig.« Og Jesus sagde til ham: »Var der ikke ti Mænd, som blev helbredt? Sig mig, hvor er de andre ni?«

De saa sig om, men der var ikke andre, som var kommet tilbage for at vise deres Tak til Jesus. Disse Mænd,

som havde faaet raske Legemer, var gaaet. De, som nu kunde gaa til deres Hjem, til deres Moder og Søstre, til rene Senge og god Mad, havde glemt noget. De havde haft saa travlt, at de ikke havde haft Tid til at sige »Tak« for deres store Velsignelser. Saa sagde Jesus: »Staa op, min Ven, og gaa til dit Hjem. Din Tro og din Tak har gjort dig til en bedre og større Mand.«

DET FØRSTE GADEMØDE I NORGE.

Af Ældste Golden Dean Carlston.

Da Ældste Arthur J. Larsen og jeg var ude og uddele Skrifter Torsdag den 7. Maj i Trondheim i Norge, bestemte jeg mig for at udføre en Idé, som jeg havde haft i nogen Tid, og spurgte Broder Larsen, om han vilde gaa med mig til Politiet og bede om Tilladelse til at holde et Gademøde. En saadan Tilladelse var aldrig før blevet givet. Han var meget begejstret for Tanken.

Vi gik op til Fremmedkontoret paa Politistationen og udtrykte vort Ønske. Politimyndighederne behandlede os med stor Respekt. Vi blev meget høfligt forestillet for Politichefen, som, efter at have stillet os nogle faa Spørgsmaal, gav os Tilladelsen, og der blev bestemt et Sted for os paa Torvet. Mødetiden blev bestemt til Kl. 8 Lørdag Aften.

Da den bestemte Tid Lørdag Aften nærmede sig, begyndte Broder Larsen og jeg at føle os meget svage, og denne Følelse tiltog stadigt. Vi bad om Styrke og Vejledning. Vi tilbragte en Del af Eftermiddagen med at øve paa de Sange, som vi havde bestemt os til at synge.

Vi prøvede at finde en Skammel, hvorpaa vi kunde staa, medens vi talte til vor eventuelle Forsamling, og vi kunde bare finde en gammel Stol, som ingen Ryg havde. Efter omhyggelig Overvejelse tog vi de forskellige Dele fra hinanden og pakkede dem ind i vore Frakker. Efter at vi havde opsendt den mest ydmyge Bøn, vi nogensinde havde bedt, gik vi ud til Torvet, klædt i vore bedste Klæder, da vi ønskede at gøre et godt Indtryk paa vore Tilhørere. Ingen lagde Mærke til de løse Stole-Dele, vi bar. Det var en vidunderlig smuk Aften. Da vi gik ud paa det store Torv, i den bedste Del af Byen Trondheim, følte vi os meget ydmyge og svage, men vi var lykkelige paa Grund

af vort Vidnesbyrd om Evangeliet og den Anledning, vi havde til at forkynde det. Det var blevet fortalt os, at vi skulde staa foran Politistationen, vendt mod Fenix Hotel, det bedste Hotel i Byen. Et Kvartal bag os stod den berømte Domkirke.

Der var ikke sket nogen Bekendtgørelse af vort Møde, og Folket lagde ikke meget Mærke til os, førend vi begyndte at sætte de forskellige Stole-Dele sammen. Jeg bar Sædet, og Broder Larsen bar Benene. Da Stolen var færdig, begyndte vi at synge, og nogle faa Mennesker standsede for at se, hvad vi gjorde. Herrens Aand var i Sandhed med os, da vi fortsatte at synge, vore Tilhørere gav os senere Komplimenter for vor Sang, — og da vi var færdige med at synge, var der omtrent 200 intelligente og interesserede Mennesker samlede omkring os.

Ældste Larsen aabnede med en Bøn. Jeg talte om »Omvendelse«, og derefter talte Ældste Larsen om det store Privilegium at være Medlem af Guds Rige.

Der var en meget god Orden til Stede under hele Mødet. Ikke en nedsættende Bemærkning blev gjort, skønt vi fortalte dem i Begyndelsen, at vi var »Mormoner« fra Utah. Politimyndighederne aabnede Vinduerne i deres Bygning og lyttede til alt, hvad vi sagde.

Jeg sluttede Mødet med Bøn. Derefter fortalte vi Folket, hvor vi holdt vore regulære Møder, og takkede dem for deres venlige Opmærksomhed.

Da Mødet var forbi, ønskede Forsamlingen ikke at gaa, hvad der gjorde os meget lykkelige. Vi maatte sige: »God Aften!« og gik saa hjem.

HVORLEDES MAN KUNDE LUKKE FÆNGSLERNE.

Af fire Tusinde Drenge og unge Mænd som har staaet foran en Dommer i New York, for at blive overført til Fængslet eller Opdragelsesanstalten, eller for at blive løsladt med en Formaning, var der kun tre der havde besøgt en Søndagsskole.

Denne Kendsgerning kan anføres som et kraftigt Bevis for den store Betydning af at Ungdommen faar religiøs Opdragelse.

I et Brev til Generalsekretæren for New York Bibelselskab, Dr. George William Carter, skildrer Dommer Lewis L. Fawsett de Erfaringer han har samlet de 23 Aar han har siddet paa Dommersædet. Dette Brev blev trykt i »The Christian Observer« (Den Kristelige Iagttager), et presbyteriansk Tidsskrift. I dette Brev siges der:

»Tillad mig at erklære at min 23-aarige Erfaring paa Dommersædet har overbevist mig om Søndagsskolernes store Værdi for Samfundet. Over fire Tusinde Drenge og unge Mænd er blevet ført for mig for at jeg skulde dømme dem paa Grund af visse Forbrydelser. Af alle disse var der kun tre der tilhørte en Søndagsskole. Søndagsskolerne er derfor for alle Samfund den bedste Beskyttelse for vor Ungdom, thi de dræber Forbrydelsen i Spiren gennem religiøs Undervisning.

Min Erfaring har ogsaa overbevist mig om disse Skolers store Betydning for Enkeltmennesket.

Af 1902 Drenge som jeg bragte under Indflydelse af en Præst, Prædikant eller Rabbiner, er der kun 62 der er faldet tilbage til et daarligt Liv. Jeg tror at de andre gennem religiøs Paavirkning er blevet forbedret, og at det ogsaa vil vedvare.

Jeg ser i vore Søndagsskoler, uanset hvilket Troessamfund de repræsenterer, det eneste virksomme Middel til at standse den stadigt voksende Strøm af Forbrydelser blandt vor Ungdom.

Dersom alle Børn kunde blive holdt under Indflydelse af en Søndagsskole, og dersom ogsaa de voksne kunde være virksomme i en eller anden Kirke, saa kunde vi lukke vore Tugthuse og Fængsler. Ja, da behøvede vi ikke, saaledes som det nu desværre er Tilfældet, at gøre dem større og at forøge deres Antal.

Ungdommens Problem er hele Menneskehedens Problem.

I Nord-Amerikas Forenede Stater findes der over 17 Millioner Drenge og Piger der vokser op uden nogen som helst religiøs Paavirkning.

Maatte eders Kærlighedsarbejde for at gøre Børnene bekendt med Gud, blive kronet med den største Fremgang, for at disse Børn en Gang kan vokse op til at blive dygtige Arbejdere i Herrens Vingaard.«

»Virker det da ikke underlig paa een,« tilføjer »The Christian Observer«, »at saa mange Forældre trods saadanne

udtrykkelige Bevis paa Værdien af en religiøs Opdragelse, lukker sig ude fra denne Livsfornødenhed for Hjem og Kirke og staar ligegyldig overfor den?«

(Literary Digest)

DIT ENE TALENT.

Brug dit ene Talent til at forherlige Gud, og han vil give dig mere, som du kan bruge. Udfor de smaa Pligter trofast, og du vil vokse i Dygtighed og blive i Stand til at gore de storre Ting. Ingen Pligter er ubetydelige. Der er mange, som bliver mismodige, fordi de hele deres Liv kun faar smaa Gerninger at udfore. Menneskene priser de store og heroiske Gerninger og tager kun lidt Hensyn til det Heltemod, som kræves for Udøvelsen af de daglige Pligter. Men husk, hvad én sagde — at dersom Gud sendte to Engle til Jorden, en for at regere et Kejserrige og en anden for at holde Gaderne rene, saa vilde de betragte deres Opgaver som ligestillede. Sand Trofasthed betragter ikke noget som lille eller ubetydeligt.

Dr. J. R. Miller.

PROLOG
ved
KØBENHAVNS SANGKORS KONCERT
MANDAG DEN 15. JUNI 1931.

Af Frigat H. Breum (Sen.), Københavns Gren.

Velkommen vær du lille Flok,
Som agter Gud, og som har nok
I Sandheds rene Lære,
For her hans Ord at ære.

Du Pagtens Folk fra Fjern og Nær
Vi byder dig Velkommen vær.
Hvad Maal du end mon tale,
Vor Gud er Haab for alle.

I Brødre, Søstre som drog frem
Fra fjerne Bo til dette Hjem,
Vi bygged' til Guds Ære,
Velkommen alle være.

Der vandrer en Skare i Verden frem
To og To.
Guds Evangelium følger dem
Fra Bo til Bo.
Kun for Jesu Kristi Kirke
Monne denne Skare virke.
Og fra alle Jordens Riger,
Tak til Himlens Gud opstiger.

Under Sydlandets Sol som i Nordboens Hjem
To og To.
Taler om Gud hvor de end trænger frem,
Frelse ved Tro.
Lad os da hellig virke,
Takke Gud for denne Kirke.

Vi synger stedse til din Ære,
O, Fader god.
Lad Helligaanden blandt os være,
Styrk vort Mod.
Din Kærligheds Lære
I Sang vil vi ære.
Vi takker dig Fader i Tro.
Vor blide Sang og Orgeltoner,
O, Fader stor,
Opstige vil til Himlens Zoner
Fra vor Jord.
Vi ydmygt dig bede,
Lad Aanden os lede.
Vi ære dit Bud ved vor Tro.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN,
Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.